

[Godskesen.]
Antal Medlemmer, som jeg senere eventuelt kan komme til at bede om Forladelse for, at jeg har spildt deres Tid.

Det kan naturligvis ske med ethvert Lovforslag, at der indløber Trykfejl, men det er særdeles meningsforstyrrende, naar der i Lovforslagets § 4, 1ste Stykke, staar, at Forligsmanden er under Forhandlingerne med Parterne berettiget til at gøre „Henstillinger og Indrømmelser.“ Det er nemlig selvfølgelig ikke Forligsmandens Sag at gøre Indrømmelser. Men Forholdet er da ogsaa det, at i Kilden til Paragraffen, nemlig § 3 i Loven af 28. Februar 1927, staar der ikke „Henstillinger og Indrømmelser,“ men der staar „Henstillinger og Indrømmelser“, hvorved der bliver god Mening i det hele. Men dette er uheldigvis ændret gennem denne Trykfejl i nærværende Tekst.

Fremdeles er der i Lovforslaget nogle sproglige Ubehændigheder. Den allerførste Paragraf begynder med: „Paa nedennævnte Maade udnævnes en Forligsmand...“. Det følger da af sig selv ved enhver Lov, at naar man giver en Hovedbestemmelse i § 1, gennemføres denne Bestemmelse paa den Maade, som angives i de følgende Paragraffer. Det er ganske overflødig at gøre en saadan Tilføjelse, og hvis det skulde være nødvendigt her, maatte det være nødvendigt i en hvilken som helst anden Lov.

Fremdeles tales der i § 1, 2det Stykke, om, hvorledes Nævnet udnævnes. Det omtales til sidst, at 1 Medlem udpeges af Dommeren, og derefter siges der: Sidstnævnte er Nævnets Formand. Sprogligt kan dette „sidstnævnte“ ikke gaa paa andre end Dommeren, som er den, der er nævnt sidst, men Meningen er utvivlsomt, at det skal være det Medlem, der er udpeget af Dommeren, som skal være det samlede Nævns Formand.

Endelig hedder det i § 6, at naar et Mæglingsforslag underkastes Afstemning indenfor en Organisation, maa det kun forelægges i Forligsmandens Affattelse. Jeg maa gaa ud fra, at Meningen er, at naar Forligsmanden har udarbejdet et Mæglingsforslag, har han Krav paa, at dette forelægges, som det er, saa at man ikke fra Organisationernes eller fra Afstemningsledernes Side er berettiget til at lægge til

eller trække fra. Det er en overordentlig fornøftig Bestemmelse, men saaledes som den lyder her i § 6, skulde man jo tro, at Meningen var, at der overhovedet ikke maatte komme Mæglingsforslag til Afstemning uden i Forligsmandens Affattelse, og det kan dog ikke være Meningen. Thi hvis det mislykkes for Forligsmanden at tilvejebringe et Forlig, og der saa kommer andre gode Mænd, som har Parternes Øre, og forelægger et Mæglingsforslag, som alle samler sig om, saa vilde det dog være ganske urimeligt, om dette ikke skulde kunne komme til Afstemning. Den samme Ubehændighed foreligger for øvrigt allerede i Kilden, som er Loven af 21. December 1921, § 7.

Dette er altsaa rent sproglige Forhold. Men der er ogsaa et Par Realiteter, som jeg gerne vil fremhæve.

I § 1 har man ikke villet medtage Regelen om Udnævnelse af en Stedfortræder for Forligsmanden, og det paaberaabes, at Forholdene paa Færøerne er saa smaa. Ja vel, det er de, men det kan jo dog godt ske, at en Forligsmand kan faa Forfald, og da der kun er den samme, vil dette kunne bevirke, at det hele gaar i Staa, hvis ikke nogen kan træde i Stedet for ham. Jeg vilde derfor finde, det var rimeligt og naturligt, at man gav en Regel om Udnævnelse af en Stedfortræder.

I Slutningen af § 1 kommer der en Bestemmelse, som jeg er meget mere betænkelig ved, dog mest af formelle, konstitutionelle Grunde. Der er i Forvejen sagt i Paragraffen, af hvilke Medlemmer det tidligere omtalte Nævn skal bestaa, og der er nævnt, hvilke Organisationer der skal kunne vælge Nævnets Medlemmer, og hvor mange de skal vælge. Men saa kommer der i 5te Stykke en Bestemmelse, hvori det hedder, at der ved kongelig Anordning efter Lagtingets Indstilling kan foretages Ændringer i de ovennævnte Regler om, hvilke Organisationer der skal deltage i Valget af Nævnets 10 Medlemmer, og hvor mange de enkelte Organisationer skal vælge. Jeg er af konstitutionelle Grunde betænkelig ved, at man saaledes giver en Regel, hvorefter man ved kongelig Anordning uden videre kan forandre en Lov. Det forekommer mig, at et af to maa være Tilfældet. Enten anser man Spørgsmaalet om, hvem der skal udpege Nævnsmedlemmerne, for at være saa vigtigt,